У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. ВІВТОРОК, 12-го ТРАВНЯ 1970 Ч. 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 12, 1970 No. 84. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 11 травня 1970 р.

В АМЕРИЦІ

ГОЛОВА КРАЙОВОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО КОМІТЕТУ Лоренс О'Браєн, промовляючи на прийнятті в пошану Джефферсона Джексона, оскаржував Уряд Ніксона в тому, що змагає поділити американців, „поляризувати" їх та створити анархію. О'Браєн казав, що віце-президент Еґню та головний прокуратор Джан Н. Мітчел винні в тому, що своїми промовами „апелюють до страху та упереджень і до темних імпульсів, притаєних в людськості". На думку О'Браєна Уряд принаймні в частині винний в тому, що в Огайого згинули 4 студенти. О'Браєн твердить, що вояки Крайової Ґвардії були б не стріляли в Кенті, коли б „вибрані провідники народу були б інакше діяли".

КАНАДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР П'ЄРР ЕЛЛІОТТ ТРУДО виїхав літаком 10-го травня в тритижневу подорож на Пацифік, щоб цим задемонструвати збільшене заінтересування Канади районом Пацифіку та Далекого Сходу. Трудо відвідає Нову Зеляндію, Австралію, Малейзію, Сінґапур, Гонґ Конґ та Японію. Формальною причиною цієї подорожі є справа підписання торговельного договору з Новою Зеляндією та присутність на Канадійськім Дні на Світовій Виставі в Осака в Японії 27-го травня. В дійсності Трудо хоче зазначити, що Канада мусить орієнтуватися не тільки на Атлантик, але і на Пацифік.

УРЯД ПУБЛІЧНОГО ЗДОРОВ'Я переконаний в тому, що курення цигарок шкідливе для здоров'я курців, спричиняючи недуги легенів, емфізему та різні недомагання серця і кровоносних судин. Уряд Публічного Здоров'я вже давніше публічно повідомляв про шкідливість курення для здоров'я людей, і тому тепер цей Уряд не хотів вмішуватися до диспути в цій справі, яка виникла була між Американським Товариством для поборювання пістряка і Тютюновим Інститутом, який не хоче вірити в те, що 86 собак, яких навчили були курити цигарки і які захворували були на пістряка легенів. Представники Інституту хотіли перевірити ці досліди, але цього не могли зробити.

ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА ІНВЕСТИҐАЦІЙ Дж. Едґар Гувер заявив в Палатній Підкомісії Видатків, що поліція не винна, коли часом мусить вживати гострих засобів, щоб недопустити до здійснення тих плянів, які мають члени скрайнє лівої негритянської організації т. зв. „Чорної Пантери". Члени цієї організації скуповують зброю,визнають доктрину Маркса-Леніна, це „революціонери-хулігани," які териризують негритянське населення. Гувер виступив проти тих лібералів, які виступають в обороні членів „Чорної Пантери", і тих суддів, які легко карають цих „революціонерів-хуліганів". Адвокати шукають способів, як звільнити від кари цих злочинців, не дбаючи про безпеку спокійної публіки.

У СВІТІ

СССР ЗНОВУ ГОСТРО ВИСТУПИВ ПРОТИ ЗСА. 25-тиріччя закінчення 2-ої світової війни СССР використав для нового різкого словесного виступу проти ЗСА. Військовий міністер Андрій Гречко у промові на церемонії з нагоди „Дня перемоги" виголосив промову, в якій прославляв Совєтський Союз, наче одинокого переможця над Німеччиною Гітлера та таврував ЗСА за „брутальну аґресію" проти Південного В'єтнаму, Ляосу й Камбоджі. Та промова Гречка була різкішою, ані ж минулотижневий виступ прем'єра Алексєя Косиґіна. Леонід Брежнєв і інші члени Політбюра були приявними на тій церемонії.

ПАПА ПАВЛО VI РОЗЦІЛУВАВСЯ в минулу суботу 9 травня в Сикстинській каплиці собору св. Петра з головою Християнської Церкви східнього обряду вірмен, Васкеном І, який прибув з своєї резиденції в манастирі Ечімядзін недалеко Еривані у Вірменії, в СССР. Він прибув на 1-тижневі відвідини до Ватикану просто через Москву.

ПОЛЬСЬКИЙ ДИКТАТОР ВЛАДИСЛАВ ҐОМУЛКА звернувся з надзвичайно примирливим закликом до Західньої Німеччини, щоб вона „зачинила книгу минулого" та визнала західній польський кордон на Одрі-Ніссі, як головну передумову поправи взаємин між Західньою Німеччиною і Польщею. Ґомулка промовляв у Вроцлаві, колишньому Бресляв, з нагоди 25-тиріччя капітуляції Німеччини.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА ВІЛЛІЯМ РОДЖЕРС приїде під кінець травня ц.р. до Мадриду для підписання нового договору про американські бази в Еспанії. Текст того договору успішно виготовлено в нарадах з еспанським міністром закордонних справ Ґреґоріо Льопезом Браво, який прибув для тієї цілі до Вашинґтону.

В СССР СКАСОВАНО Т. ЗВ. АНТИПАРАЗИТСЬКИЙ ЗАКОН, який дозволяв на виселювання „паразитів", згідно з інтерпретацією того терміну совєтською поліцією в кожному окремому випадку. Замість виселювання — „паразитів" будуть тепер примушувати працювати або каратимуть їх примусовими роботами в кацетах.

ІЗРАЇЛЬ НЕ БУДЕ ТОЛЕРУВАТИ становищ совєтських протилетунських ракет „САМ-3" над Суезьким каналом, без уваги на совєтські залоги на тих становищах, — заявив ізраїльський міністер військових справ Моше Даян. Ізраїль не буде другою Чехо-Словаччиною — заявив ізраїльський амбасадор Іцак Рубін у Вашинґтоні, колишній шеф штабу ізраїльської армії.

У Ню Йорку відкрито мистецьку виставку Юрія Колесара

Ню Йорк. — Заходами Об'єднання мистців українців в Америці відкрито в неділю 10 травня ц. р. вполудне виставку прибулого тому два роки з Юґославії уродженця Бачки, 43-річного Юрія Колесара. В противенстві до недавньої його виставки в Українсському Інституті Америки, де переважали олії, тепер він виступив виключно тільки з кольоровими ґвашами та графіками — разом 60 експонатами. Виставку відкрив голова ОМУА Михайло Черешньовський, від Літературно мистецького Клюбу привітав мистця Борис Ржепецький, п. Юськів - Терен промовляв від АДУК-у, а В. Ласовський відчитав листа, що його переслав Ю. Колесареві із шпиталю Антін Малюца. Автор того листа, сам мистець і першорядний мистецтвознавець, вказував на стихійність Ю. Колесара та вартість його творчости, опертої безпосередньо на народному фолкльорі, що стимулював уяву творця. — Виставка буде відкрита до 24 травня, в неділі в суботи й неділі від 10 ранку до 8 веч., в п'ятниці від 4-8 попол.

Волтер Рутер згинув у летунській катастрофі

Дітройт. — 9-го травня ввечорі в летунськeй катастрофі коло Пелістону, 260 миль від Дітройту, згинув 62-річний голова Об'єднаних Автомобільних Робітників Волтер Філіп Рутер разом із своєю дружиною 59-літньою Мей та з чотирма іншими особами. В цій катастрофі згинули ще два пілоти Джордж Івенс і Джозеф Каррафа та відомий архітект із Філядельфії 64-річний Оскар Стоноров, приятель Рутера і 29 річний Вілліям Волфман — кузен пані Рутер, який був особистою охороною пана Рутера. Приватний літак виїхав із Дітройту о год. 8.44 по полудні, але незабаром налетів на хмари і мряку та хотів приземлитися на летовищі, але літак загорівся і впав ще на милю перед летовищем. Всі шість осіб були так попалені, що тільки на основі незнищених зубів можна муло пізнати окремі жертви катастрофи. Президент Ніксон назвав, смерть Рутера великою втратою для зорганізованого робітництва, для справи збірних контрактів про працю та для цілої Америки". Голова Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій Джордж Міні, який в останніх роках часто критикував Рутера, який був у гострій опозиції до АФП-КЮ, сказав, що Рутер „дуже багато зробив для робітничого руху і для цілої країни". Міні сказав: „Ми часто розходилися в плянах праці, але ми працювали для спільної справи". Ще не знати, хто буде наступником Рутера, покищо його працю веде фінансовий скарбник Спілки Об'єднані Автомобільні Робітники — 56-річний Еміл Мейзі.

Волтер Рутер

Впр. о. Я. Кекіш відзначав 60-тиріччя свого священства

Ню Йорк. — Впр. о. Ярослав Кекіш, кол. парох Дусанова в Західній Україні і, м. і., кол. парох Союзівки, відзначав в минулу неділю 10 травня ц. р. 60-тиріччя свого священства. О. Я. Кекіш має тепер 86 літ. У церкві св. Юра відбулась співана Служба Божа, яку відправив Ювілят в асисті о. И. Кузмяка і о. Стельмаха. Співав хор під орудою І. Хомина. О. Кузмяк виголосив проповідь з підкресленням значення такого рідкого ювілею. Після Богослужби відбулося в Українському Народному Домі прийняття для вузького кола найближчої рідні і приятелів. Тостмастером був голова Комітету Об'єднаних організацій Ню Йорку, адв. Р. Гуглевич, промовляли проф. В. Ленцик, який відчитав листа Преосв. Єпископа Йосифа Шмондюка до Ювілята, — опісля ред. І. Кедрин, інж. Бачинський, І. Хомин, і З. Корчинський. Отець Я. Кекіш дякував усім та пригадав, як-то на самому початку його священичої кар'єри, коли він зімлів на одному відпусті віщували йому, що житиме дуже коротко, на що він заявив, що це залежить виключно від Господа Бога....

Софія Куца очолила Окружний Комітет Відділів УНС Торонта

Торонто (Б. З.) — Минулої суботи, 9-го травня, тут в залі УНО відбулися річні збори Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу, в результаті яких відома союзова організаторка пані Софія Куца була обрана на голову цього Комітету. У зборах взяло участь 34 представники і конвенційні делегати від 17 Відділів УНС, в цьому і віддалених, як із Содбур, Лондону та Бредфорду. Крім місцевих головних урядовців — заступника головного предсідника і директора Канадійської Канцелярії УНС Богдана Зорича і головного радного та обласного організатора Василя Дідюка, на нарадах були приявні головний контролер Володимир Гірняк та піонер і колишній довголітній репрезентант УН Союзу в Канаді п. Павло Дуда. Відкрив наради коротким словом дотеперішній голова Комітету мґр. Василь Верига і він запропонував

Софія Куца

(Закінчення на стор. 4-ій)

Українська парафіяльна школа в Джерзі Сити відзначила своє 20-річчя

Джерзі Сити, Н. Дж. — Заходами Батьківського Гуртка при українській католицькій школі св. Петра і Павла в суботу, 9-го травня, тут у великій залі Укр. Народного Дому відбувся „Український Вечір", з участю кругло 400 осіб старших і молоді, американців і українців для відзначення 20-річчя цієї школи. Понад 50% учнів школи св. Петра і Павла, заснованої в 1949 р. і веденої Сестрами Василіянками, складають учні не українського походження, які разом із батьками приємно й радісно провели час у гостинній українській атмосфері. Кожний присутній одержав гарно видану українською і англійською мовами програмку „Вітайте на українському вечорі", оформлену мистцем Богданом Певним й видану, також безкоштовно, кредитівкою „Самопоміч". На вечорі були присутні Сестри ЧСВВ, на чолі з директоркою школи Сестрою М. Корнелією, парох і декан о. Антін Борса та інші отці, члени Батьківського Гуртка на чолі з головою Марією Фін, головою Ювілейного Комітету Дарією Кравченюк та іншими організаторами, між ними авторкою укладу цікавої мистецької програми Неонілею Сохан. Після від-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Президент заповідає приспішене відкликання військ із Камбоджі

Вашинґтон. — Президент Ніксон заявив на своїй пресовій конференції в минулу п'ятницю 8 травня, що воєнна акція на терені Камбоджі проходить з більшим успіхом, ані ж його можна було сподіватися, і тому вже в наступному тижні будуть відтягнені деякі частини, а до половини червня ця кампанія закінчиться. Президент з'ясував, що після знищення камуністичних баз з усіма їхніми складами й припасами ворог зможе відновити їх найменше за яких 4-6 місяців, а то й довше, що дасть час для кращого вишколення і побільшення південно-в'єтнамської армії і дозволить виконати плян відкликання дальших 150.000 американського війська з В'єтнаму до половини наступного року. Президент палко обороняв свої рішення вислати військо до Камбоджі та запевнював, що його цілі тотожні з цілями противоєнних демонстрантів: дістати мир. Всі запити на тій пресовій конференції стосувалися або Камбоджі і взагалі шансів війни-миру, або студентських заворушень і причетних до них моментів. Президент признав, що „коли діла гарячі, то слова повинні бути холодними" й тому висловився проти вживання різких висловів на адресу опозиції, але ствердив, що кожний член Уряду має і матиме надалі право висловлювати свої погляди, бо це „одверта суспільність". Він висловив жаль, що епітет „бом", що його вжив був три дні тому, деякі газети застосували до цілости опозиційної молоді: такого він не хотів, зате це ще надто делікатний вислів, коли йдеться про тих, які палять університетські будинки, допускаються насильств та тероризують своїх товаришів і професорів. Президент висловив готовість прийняти членів заповідженої на наступний день масової демонстрації у Вашинґтоні. Він рішуче заперечив, наче б Америці грозила революція та назвав „несенітницею" заміт, що Уряд може застосувати репресії проти опозиції. Він заперечив, наче повторює тактику през. Джансона посилювання війни „крок за кроком", бо він, Ніксон, відкликує з В'єтнаму війська, а не висилає їх туди, а коли б ворог повів масову офензиву проти Південного В'єтнаму, то він не буде вести війни „крок за кроком". Не виключив можливости вислати Ізраїлеві додаткові бойові літаки, якщо совєтська участь по стороні Єгипту захитає рівновагу сил на Близькому Сході. Заповів виголошення звіту народові після закінчення воєнної місії в Камбоджі. Висловився оптимістично про американсько-совєтські переговори про обмеження атомової зброї, бо мовляв, у цьому заінтересовані так само Совєти, як Америка . . .

Фльотиля 140 канонірок прочищує водний шлях до столиці Камбоджі

Сайгон. — 110 південно-в'єтнамських і 30 американських канонірок пливуть рікою Меконґ вглиб Камбоджі, прочищуючи шлях до її столиці Пномпеню, загроженої комуністами від сторони тієї ріки. Південно-в'єтнамські канонірки досягли вже Неак Люонґ, який був в комуністичних руках віддалений усього за 30 миль від Пномпеню. Південно-в'єтнамський командант тієї фльотилі заявив, що ця акція простягнеться і поза Пномпень. Американські канонірки не братимуть участи в акції так глибоко на терені Камбоджі ,тільки американські дорадники залишаться на південно - в'єтнамських човнах. Згинуло 139 комуністів, 13 південних в'єтнамців і 1 американець. Водночас ті південно-в'єтнамські човни заберуть евакуйованих з Камбоджі в'єтнамців: автохтони Камбоджі від віків ворогували з в'єтнамцями і ставляться з великим недовір'ям до всіх замешкалих у Камбоджі в'єтнамців, утотожнюючи їх з В'єтконґом. Воєнні кореспонденти стверджують, що внаслідку в'єтнамсько-американської збройної інтервенції, пересунення на терен Камбоджі кількох тисяч добре вишколених і озброєних добровільців з Камбоджі, що були на протикомуністичному фронті у В'єтнамі та внаслідку достав зброї — змінилися пригнічені настрої в Камбоджі та покращав стан її війська, яке дотепер не вміло протиставитись комуністам. Американське командування обмірковує можливість передачі Камбоджії зброї, яку знайдено в тайних комуністичних сховищах на її території.

Округа УНС в Чикаґо дальше першуном конвенційної кампанії

Джерзі Сиտі, Н. Дж. — З організаційного відділу Головної Канцелярії УНСоюзу повідомляють, що з кінцем квітня ц. р. Округа Чикаґа дальше зберегла своє березневе перше місце поміж всіми Округами УНСоюзу. За перші чотири місяці цього року вона придбала 232 нові члени. Коли зважити, що ця Округа минулого року за весь рік придбала була 420 членів, а рік раніше, тобто в 1968 році, лише 293, то її здобуток в цій конвенційній кампанії є доказом великого підйому цієї Округи, яка, якщо так дальше буде працювати, може наново здобути в цім році перше місце між всіми Округами. В минулих роках чикаґівська Округа чотири рази занимала перше місце між Округами. До цього великого успіху причинилися передовсім наступні чикаґівські Відділи: 221 під секретарюванням гол. радного Тараса Шпікули, який здобув 46 членів, 379 Відділ — секретар М. Семків — 23 члени, 22 — секретарка гол. радна Олена Олек — 21 членів, 114 — секр. інж. Бережан — 15 членів, 131 — секр. інж. Л. Боднар — 14 472 — секр. пані Стефа Кочій — 12 і 339 — секр. Р Припхан 11 членів. Окрузі допомагав обласний організатор Євген Репета.

Друге місце після Чикаґа зайняла Округа Ню Йорку із 186 членами, здобутими до кінця квітня; третє — Округа Філядельфії з 182 членами; четверте — Округа Торонта з 159; п'яте Округа Дітройту із 120 членами. Поміж Відділами дальше перше місце держить Т-во „Дністер", 361-ий Відділ в Ню Йорку, за ним Відділ ч. 221 імени св. Стефана з Чикаґо із 46 членами, придбаними за перші чотири місяці цього року. Хто з них вийде побідно з цього змагання, покажеться 18 травня, першого дня конвенції, бо до суми придбаних членів будуть зараховані також члени, яких аплікації привезуть на конвенцію делеґати.

Слід згадати делеґатів, які в минулім тижні виконали свій делеґатський обов'язок і придбали „делеґатську десятку" ще й деякі до того з

(Закінчення на стор. 4-ій)

Політична Рада УККА нараджувалась над потребами внутрішньої і закордонної дії

Ню Йорк. — В минулу суботу 9 травня ц. р в Українському Народному Домі відбулися під головуванням Павла Дорожинського наради Політичної Ради УККА, на яких ред. Іван Кедрин доповідав про конкретні справи, що їх треба поладнати на внутрішньому українському терені в ЗСА і д-р Нестор Процик доповідав про напрямні діяльности за зовнішньому відтинку. І. Кедрин, покликавшись на доповідь проф. П. Стерча, як речника Екзекутиви на Раді Директорів з 14 березня ц. р. пригадав 15 конкретних справ, що їх рекомендував проф. Стерчо і від себе прибавив ще п'ять дальших. Однак він ствердив, що багато із них належать до сфери діяльности окремих членських установ чи організацій УККА і не залежні від безпосередньої дії Екзекутиви, як ось, наприклад, 100-річчя НТШ, що ним повинна зайнятись Головна Рада НТШ і запланована Світова Рада вільної української Науки, — або Суспільна Служба, задля якої створено про ЗУАДК Координаційну Раду Суспільної Служби. Таким діям УККА може тільки сприяти. Зате до безпосередньої ініціятиви й реалізації належать яких 5-6 справ, як: ліквідація двох і більше громадських централь в Чикаго, Дітройті і Клівленді, — не тільки формальне, а дійсне зацікавлення парафіяльними школами, — переведення перепису, чи пак зладження статистики українців в ЗСА, — видання історії громади в ЗСА і її заслуг в різних ділянках життя і творчости, — видання англомовної правдивої наукової історії Росі, — справа Дому УККА. — Д-р Процик обмежився до ствердження основних ідеологічних позицій американських українців, які визначують напрямок зовнішньої діяльности і вказав тільки загально на різні можливості такої діяльности. Над обома доповідями переведено широку й ділову дискусію. Рішено, щоб обидві Комісії — внутрішніх і зовнішніх справ — сконкретизували свої проєкти на наступне засідання щоби можна пред'явити їх Екзекутиві. Рішено також розсилати всім членам Політичної Ради протоколи кожного попереднього засідання, що їх веде інж. Івашків.

Вийшов перший том „Азбуковника"

Філядельфія. — З рамени Видавництва „Київ" у Філядельфії і з друкарні „Гомону України" в Торонті вийшов з друку перший том Енциклопедії української літератури під назвою „Азбуковник", пера проф. д-ра Богдана Романенчука, відомого літературознавця і критика, професора літератури в коледжі в Наягра Фолс, на півночі стейту Ню Йорк. У першому томі, оправленому в тверду обкладинку з золотим тисненням літер, подана передмова автора і видавця д-ра Б. Романенчука, списки загальної літератури, використаної при укладенні першого тому „Азбуковника", важливіші скорочення - абревіятури в тексті та гасла, що розпочинаються з „А", „Абзац" і закінчуються на огляді літературно - мистецького журналу в Кам'янці-Подільському з 1922 р. під назвою „Буяння". Всіх Гасел у цьому томі є понад 500, у кінці книжки на 472 стор. подано „Покажчик гасел" та їх сторінкування. Майже до всіх гасел подані назви видань — джерела на дану тему, напр., під гаслом „Баляда", в якому зроблено перегляд розвитку баляди в світовій літературі від найдавніших часів до сучасних, у тому й української баляди, подано 27 назв джерельних видань українською та ін. мовами. Літературна Енциклопедія частково ілюстрована, переважно портретами письменників. У передмові, між ін., сказано: „До „Азбуковника" входять всі українські письменники, що писали чи пишуть українською мовою, в тому і підсовєтські . . . „Азбуковник запланований на три томи по 25 друкованих аркушів і буде появлятися окремими зшитками, від 4 до 6 друкованих аркушів приблизно, що три або чотири місяці, залежно від умовин технічного й фінансового порядку".

В Ню Йорку відбувся концерт Марії Цісик

Ню Йорк. — В суботу 9 травня в авдиторії Українського Інституту Америки відбувся під протекторатом Літературно-мистецького Клюбу фортепіяновий концерт Марії Цісик. Програма концерту охоплювала твори Баха, Брамса, Шопена, Ліста, Скрябіна, Равеля і Бартока. Захоплена публіка примушувала піяністку до надлатків. Марія Цісик, яка скінчила Джуліярда високу музичну школу в Ню Йорку з ступнем „мастера", підготовляється тепер до доктората й викладає тепер фортепіян і теорію музики в Ню Йорку Стейт - університеті, в його відділі Гарпур у Бінґгемптоні, і є там дорадником" музичного департаменту. На концерті було багато осіб з музичного світу і багато молоді, товаришів і товаришок обох талановитих доньок проф. В. Цісика. Після концерту відбулось товариське прийняття.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ЩЕ ПРО З'ЇЗД Т-ВА „ГУЦУЛЬЩИНА" НА „СОЮЗІВЦІ"

Союзівка, Кергонксон, Н. Н. — У кінці цього тижня 16 і 17 травня, від 9-ої ранку розпочнеться третій з черги з'їзд Гуцульщини, підготований Комітетом, під патронатом Владики УКЦеркви Платона Корниляка. На з'їзді, крім ділової програми, товариського бенкету й забави з троїстими музиками буде відкрита Виставка гуцульського народного мистецтва та літератури про Гуцульщину. До Комітету підготови з'їзду входять,між іншим, відомі мистці: Михайло Мороз. Едвард Козак, музикознавець Осип Залеський громадський діяч д-р Михайло Лоза та інші. Диригуватиме Оркестрою Союзівки і троїстими музиками М. Мочерняк, як гість виступатиме квартет „Верховина" з Канади і танцювальні ансамблі Гуцульських Осередків.

ПОМЕРЛА НА 84 Р. ЖИТТЯ АНТОНІНА ПРИПЛЕСЬ

Ню Йорк. — суботу 9-го травня померла після важкої недуги на 84році життя Антоніна з дому Громадка Приплесь, вдова по священику, мати відомих громадян Миколи Приплеся, власниці книгарні ЕКО у Ню Йорку Ірини Гошовської і сестри вдови по І. Шепаровичеві Мелянії. Панахиди відбудуться в понеділок 11 і вівторок 12 травня в похоронному заведені Петра Яреми у Ню Йорку о год. 8 веч., а похорон відбудеться в середу 13 травня о год. 9 ранку з названого похоронного заведення до церкви св. Юрія та опісля на Український Православний Цвинтар у Савт Бавнд Бруку.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Громада і позитивні діла

Кругло сторічний досвід історії доказав, що українська громада в Америці надзвичайно жертвенна, коли йдеться про корисне, конструктивне, позитивне діло. Завдяки подивугідній жертвенності наших давніх поселенців у цій країні буквально в пустці виросли численні українські церкви й народні доми. Ще незаможня і нечисленна наша громада висилала поважні суми на „Просвіту" й Рідну Школу в Західній Україні, щорічним жертвам повені на Покутті й жертвам злощасної „пацифікації" в 1930 р.; з ініціятиви гуртка колишніх вояків вислано гроші на Дім Українського Інваліда у Львові. А після приїзду нової іміграції відомі такі масові збіркові акції, як збірка на пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні, на Перший Світовий Конгрес Вільних Українців, Українські студії в Гарвардському університеті, церкву св. Софії у Римі й Фонд Верховного Архиєпископа Кардинала Сліпого. Цей здоровий жертвенний гін підтримувати всі позитивні діла уможливив існування таких організацій молоді, як Пласт і СУМА з їхніми оселями, ця жертвенність уможливлює існування НТШ і УВАН, вона вкрила американську землю новими святинями, вона втримує, хоч і меншими, як було б треба, фондами Український Конгресовий Комітет Америки.

Зрозуміння позитивного діла проявилося також у відношенні до допомогової акції ЗУАДК для українців, які потерпіли від землетрусу в Югославії. Ця акція позбавлена будь-яких політичних тенденцій: вона наскрізь харитативна і на 100 відсотків відповідає гаслові ЗУАДК-ту „Брат братові". Масові пожертви одягом зробили вже добре ім'я американсько-українській громаді в Югославії. На закінчення тієї акції Рада Директорів ЗУАДК, членами якої є поважні й відповідальні представники різних наших централь, правильно вирішила завершити її тривкими пам'ятниками: будинками двох сільських шкіл і освітньо-культурним осередком. Треба сподіватися, що цей задум знайде також голосний відгук у громаді, яка уможливить здійснити його відповідними фондами.

Черговий вияв цинізму

Кремлівські володарі здобули собі вже „право і привілей" бути циніками. Властиво, вся система СССР заснована на фальші, неправді й цинізмі. Бож слова про „демократію" в СССР і інших комуністичних країнах, про тамошнє „щасливе життя", про всі „свободи", що їх гарантує совєтська конституція — це все цинічна неправда. Останнім виявом цього був минулотижневий виступ совєтського прем'єра Алексєя Косигіна, що, мавши біля себе міністра закордонних справ Андрея Громика, виголосив гостру заяву, в якій затаврував американську „інвазію" в Камбоджі, засудив американську „агресію" і „порушення" суверенности тієї невтральної держави.

Ніхто з державних мужів у широкому світі не може взяти поважно тієї заяви Косигіна. Адже вся сучасна російська імперія побудована на воєнних завоюваннях. Назви „Росія" вперше почав уживати Петро I після підкорення України в битві під Полтавою 1709 р. Коли в революції 1917/18 р.р. царська Росія розпалась і постав цілий ряд національних держав — большевики, прийшовши в Петербурзі до влади, повели завойовницькі війни, внаслідок яких „реставровано" Росію більш-менш в її кордонах з-перед 1914 року. Литву, Латву й Естонію інкорпоровано до СССР після другої світової війни, а у Фінляндії загарбано коло 17.000 кв. миль у війні 1939 року.

Вершком цинізму Косигіна було дорікати Америці, що вона не має права вирішувати, „що добре, а що зле для окремих народів". А в 1966 році, коли мадяри повстали проти накиненого їм комуністичного устрою московського зразка і коли чехи й словаки рішили в 1968 році надати „людського обличчя" своєму комунізмові, большевики в обох тих державах танками здавили свободолюбний рух. І вже після тієї заяви Косигіна вписано в совєтсько-чеський „договір приязни" доктрину Брежнєва, яка дає „право" Москві переводити збройні інтервенції в комуністичних країнах, в яких „соціялістичні здобутки" стають під загрозою.

Світ уже так звик до цинізму комуністів, що ніхто з відповідальних мужів навіть не протестує проти заяви Косигіна. Але прийде момент, коли ввірветься терпець і доля людства перестане бути залежною від московських циніків.

В. Чапленко

ЩО СЛІД ЗБЕРІГАТИ В НАШИХ МУЗЕЯХ

Ідея зберігання пам'яток нашої культури та визвольної боротьби живе в свідомості наших людей на чужині ще з часів першої великої політичної української еміграції. Тоді в Празі створено Музей визвольної боротьби, а в Парижі — Бібліотеку ім. С. Петлюри. Зразу ж після закінчення другої світової війни, що викинула за межі України ще більшу масу українців, ще в таборових умовах в Авґсбурзі, з почину проф. В. Міяковського постав Музей-Архів УВАН, що його пізніше перенесено до Ню Йорку. Тепер уже маємо декілька таких музеїв — у Дітройті, в Клівленді, в Вінніпезі, в Сарселі (у Франції).

Ніхто не буде заперечувати,що потреба в таких сховищах наших культурних і історичних цінностей величезна. Усякому ясно, що зберігання українських книжок, документів тощо в приватних архівах на чужині дуже й дуже непевне. Власники цих архівів умирають, а їні спадкоємці, асимілюючись, відриваються від українського народу і не цікавляться долею цієї спадщини. А музеї, як громадські установи, можуть жити довше, ніж людське покоління, тим і зберігання в них нашого культурного та історичного добра забезпечене на довший час. Його ж зможуть охороняти від загибелі навіть ті, що вже, може, не говоритимуть по-українському. А користуватися цим добром зможуть і дослідники з України, коли промине „врем'я люте". Ця потреба як тепер є, так і надалі буде тим нагальнішою, що американські музеї та бібліотеки, за малими винятками, не зберігають і не будуть зберігати непотрібних їм українських архівів та книжок. Але для того, щоб ці музеї були повноцінні та довговічні, треба, щоб їхнє влаштування та провадження було добре продумане, доцільно обґрунтоване.

Я не фахівець у музейній справі, але, користуючися в своїй дослідній праці допомогою одного з музеїв, не міг не думати про долю не тільки цього, а й інших наших музеїв. А безпосереднім поштовхом до написання оцієї статті стали надіслані мені інформаційні бюлетені двох наших музеїв — бюлетень ч. 23 Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі та „Вісник" ч. 5 Українського музею в Дітройті. Хоч ці бюлетені дають тільки фраґменти з роботи обох музеїв, але й на підставі цих даних можна уявити характер їхнього влаштування та роботи. Якщо підійти до цієї справи, сказати б, теоретично, то можна скласти уявлення й про дальші перспективи та доцільну скерованість роботи усіх наших музеїв. З огляду на те, що наша еміграція — ще живе й активне суспільство, то можна сподіватися, що потік матеріялів, які треба буде приміщувати в музеях, ще не скоро припиниться.

Наші старі діячі, науковці й письменники, вмираючи, залишатимуть свої праці, твори й архіви, а живі письменники писатимуть нові твори, видаватимуть книжки, які треба буде зберігати для українського народу. Отже, можна сподіватися, що нагромаджуватимуться „гори" матеріялів, що їх ніякі приміщення українських музеїв не зможуть умістити. Цю проблему ускладнює й те, що здебільшого наші музеї мають малі приміщення. От у бюлетені Бібліотеки ім. С. Петлюри сказано: „Власне приміщення бібліотеки не є велике . . . 3 невеликі кімнати, 1 заля-читальня, 45 кв. метрів, та дві кімнати в підземеллю". У „Віснику" дітройтського музею написано про потребу збудувати „павільйон для відділів народної ноші, образотворчої ґалерії, бібліотечних секцій і т.п." (хоч цей музей і придбав новий будинок). Як мені відомо, Музей-Архів УВАН у Ню Йорку забитий матеріялами „по саме нікуди", і через те виникає питання, де примістити багатющу книгозбірню недавно померлого полковника Вол. Кедровського.

Із цих „теоретичних" припущень і фактичних даних доводиться зробити той логічний висновок, що до музеїв слід приймати не все, що самопливом надходить, а добирати й обмежувати матеріяли. Звичайно, не легко визначити, що слід приймати, а що треба відхиляти. Це ж може залежати не тільки від об'єктивної вартости його (а це теж не легко визначати), а й від профілю того чи того музею. Напр., один музей може бути переважно бібліотекою, як це можна, либонь, сказати про Бібліотеку ім. С. Петлюри чи про сарсельське книгосховище, другий і музеєм і бібліотекою, як отой дітройтський, третій музеєм-архівом, як Музей-Архів УВАН.

Отже, профіль музею може бути підставою для визначення того, що треба приймати, а чого не треба. А що основним завданням усіх наших музеїв є збереження передусім українських національних цінностей, то для всіх їх, очевидячки, мало б бути обов'язковим правило: відхиляти неукраїнські матеріяли, тобто ті матеріяли й книжки, що їх можуть зберігати й американські музеї та бібліотеки. Сюди, до цієї категорії, можна віднести англомовну українику, як от англомовна Енциклопедія українознавства, бож вона збережеться в американських чи канадійських бібліотеках. А тим часом наші музеї часто захаращують свої приміщення цілком чужими книжками, навіть такими, які не мають ніякісінького відношення до українства. Напр., у старій бібліотеці ім. С. Петлюри, що її знищили німці, був рапорт Коленкура Наполеонові I, був виданий щоденник маршала Нея, збірка й книжки посла Бенена, як це згадано в отому бюлетені цієї бібліотеки.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Панас Феденко

ЛЕНІН І СВОБОДА ДРУКОВАНОГО СЛОВА

Мюнхен. — У зв'язку з столітнім ювілеєм Леніна цьому організаторові партійної диктатури комуністична пропаґанда приписує всякі високі, свободолюбні, гуманні ідеї й пляни, яких вождь большевизму ніколи не мав.

Комуністичні партії у вільних країнах ведуть пропаґанду за свободу преси і покликаються на Леніна, що обстоював свободу друкованого слова під царським режимом. Але комуністи замовчують факт, що ще наприкінці XIX стол. Ленін висловився проти вільної дискусії в пресі своєї партії, яка мала назву соціял-демократичної. Так, 1900 р. він писав про напрям газети „Искра", що почала в той час виходити в Мюнхені: „Ми не маємо наміру зробити наш орган простим складом різних поглядів. Ми будемо вести його в дусі строго визначеного напряму". (Твори, т. 4, ст. 358).

Готуючись до захоплення влади в Росії, Ленін писав 28 вересня 1917 р., що при капіталізмі немає свободи преси, „а є свобода дурити пригноблених і експлуатованих мас народу багачами, буржуазією". (Том 4, ст. 210).

Однак, перед большевицьким повстанням Ленін не хотів розкрити своїх намірів щодо преси. Він писав, що під владою комуністичної партії інші „великі партії", які на виборах одержать значну кількість голосів, також будуть вільно друкувати свої часописи. Навіть „кожна група громадян" матиме можливість видавати свою пресу.

Це була хитрість, обман. Бо вже 20 листопада 1917 р., через два тижні після захоплення влади большевиками, Ленін видав наказ про закриття „буржуазних" газет. Проти цього протестували представники соціялістичних партій на засіданні Центрального Виконавчого Комітету Совєтів у Петербурзі. На це відповів Ленін у своїй промові:

„Ми й раніше заявляли, що закриємо буржуазні газети, коли візьмемо владу в руки. Терпіти існування цих газет — значить перестати бути соціялістом". (Том 35, ст. 54).

Але заборонено не тільки несоціялістичні газети: незабаром черга прийшла й на соціялістичні. 23 листопада 1917 р. був опублікований „Декрет про пресу", в якому Ленін писав, що опозиційна преса не менше небезпечна для комуністичної влади, „ніж бомби і кулемети". Ленін обіцяв своїм декретом, що заборона небольшевицької преси буде скасована, коли „новий порядок зміцниться", що тоді буде відновлена „повна свобода".

Незабаром Ленін побачив, що його „Декрет про пресу" треба доповнити міцнішими, репресивними заходами. В січні 1918 р. він видав новий декрет, — „Про революційний трибунал для преси", а при трибуналі встановив слідчу комісію з трьох осіб. Цій комісії Ленін дав надзвичайні уповноваження: вона мала право рішати про арештування журналістів, труси, конфіскації друкованого матеріялу і т.д.

Слідчій комісії мали допомагати органи терору: червона гвардія, міліція, військо. Слідча комісія мала передавати справу осіб, що порушили „Декрет про пресу", на рішення Революційного Трибуналу Преси. „Присуди революційного трибуналу для преси остаточні і не підлягають апеляції", — сказано в декреті Леніна. Цей трибунал був уповноважений карати журналістів і видавців позбавленням свободи, грошовими карами, конфіскувати друкарні, закривати газети, навіть висилати опозиційних журналістів за кордони Російської республіки.

16-го липня 1918 р. Ленін заборонив останню незалежну газету, що виходила під редакцією письменника М. Горького — „Новую жизнь", в якій критиковано режим Леніна. Большевики вже в грудні 1917 р. загрожували, що знищать цю газету „прямою акцією". На це Горький відповів: „Ми продовжимо нашу полеміку проти уряду, який веде робітничу клясу до загибелі. Ми вважаємо це за нашу повинність — повинність кожного громадянина, кожного незалежного соціяліста!"

Заборона газети Горького прийшла після затвердження „Конституції Російської Совєтської Республіки" 10-го липня 1918 р., в якій був розділ „Про свободу преси". В цьому розділі сказано: „Для забезпечення трудящим дійсної свободи виразу їх поглядів РСФСР касує залежність преси від капіталу і передає в руки робітничої кляси та сільської бідноти всі технічні й матеріяльні засоби для видавання газет, брошур, книжок, всяких інших витворів преси і забезпечує їх вільне поширення по всій країні".

Само собою, іменем пролетаріяту міста й села могла виступати тільки партія Леніна, і тільки вона могла вільно ширити свою пресу.

На 8-му з'їзді большевицької партії 18 березня 1919 р. Ленін так оправдував свою заборону вільної преси: „Нас тисячі й мільйони разів обвинувачували і обвинувачують за порушення свободи преси, за відмову від демократії". Ленін назвав устрій, в якому є вільна преса „не демократією, а плутократією" (пануванням багачів). Цей клич незабаром підхопив німецький диктатор Гітлер у своїй пропаґанді.

Утиски проти вільного, незалежного слова наслідники Леніна ще більше загострили. Вони поширили нагляд свій також на поезію, на літературну творчість взагалі. На 12-му з'їзді большевицької партії в 1923 р. (Ленін уже був спаралізований і не міг з'явитись на з'їзд) вирішено, щоб партія „поставила в своїй практичній роботі питання про керування цією формою (літературою — П.Ф.) суспільного впливу на порядок дня".

У декретах в справі преси Ленін писав, що заборона опозиційних газет була „тимчасова", що вона буде скасована, коли большевицький режим зміцніє. Але минуло вже понад 50 років большевицької диктатури і вільної преси в СССР немає. Це значить, що комуністичний режим не має твердого ґрунту в народних масах, він боїться вільного слова. Такий режим може стояти, тільки уживаючи засобів поліційного утиску і терору. Напрям цьому дав Ленін. Його наступники цю систему терору тільки „поліпшили"...

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

КОНВЕНЦІЙНІ ПРОЄКТИ І ПРОПОЗИЦІЇ

Пропозиції на Конвенцію

Нарада рочестерських делегатів на 27-му Конвенцію УНС відбулася 3-го травня 1970 року. Були делегати Відділів 36, 217, 289, 316, 367 і 437. У висліді переведеної дискусії вирішено одноголосно запропонувати Конвенції такі проєкти і пропозиції:

1) В Головному Уряді повинно бути заступлене пропорційно все членство УНС по округах. Кожна округа, яка має відповідне число членів, повинна мати свого представника в Уряді. Щоб це можна було перевести в життя, треба забезпечити таке представництво статутом або спеціяльною ухвалою Конвенції. Окружні представники Відділів знають найкраще своїх членів, і вони напевно пропонуватимуть на відповідальні становища активних і громадсько вироблених людей, що мають вплив і повагу серед громадянства в їхніх округах. Менші округи могли б об'єднуватися для вибору своїх кандидатів. Таким чином жадна округа не була б покривджена, і до Уряду входили б дійсні і найкращі репрезентанти союзового членства.

2) Домагаємося, щоб винагорода секретарям була однакова для всіх Відділів. Теперішня різниця винагород не має слушного оправдання, бо вона кривдить багатьох активних і заслужених секретарів і не заохочує до організаційних змагань.

3) Дбати про те, щоб усі забезпеченеві грамоти і вкладки за них в УНС були завжди кращими і дешевшими, ніж в приватних асекураційних компаніях. Грамоти для молоді повинні давати такі самі або ліпші користі і привілеї, які дають інші братські Союзи.

4) Підвищувати дивіденду від вплачених грамот. Інвестовані гроші від виплачених грамот приносять тепер вищі відсотки, які повинні збільшити дивіденду.

5). Увести всі можливі полегші для старих членів, що платять вкладки вже 50 або більше років. Використати для того всі статутові можливості.

За Окружний Комітет
УНС в Рочестері
Василь Гузар — Голова
Володимир Гаврилюк
секретар

Конвенційні пропозиції Округи Балтимор і Вашингтон

Секретарі Відділів УНСоюзу Округи Балтимор, Мд. - Вашингтон, Д. К., на зборах Округи 8. III. 70, перевели дебату над проєктами на 27-му Конвенцію і рішили предложити Конвенції такі пропозиції:

1. Не робити дискримінації в прийманні до Союзу хлопців у поборовому віці. Не всіх хлопців згодом покликають до війська, і остаточно невеликий відсоток гине на війні.

2. „Зм'якшити" лікарські приписи головного лікаря. Часті відкидання кандидатів на членів утруднюють працю секретарям і спричинюють перехід тих кандидатів до чужих забезпеченевих установ.

3. Дати винагороду в розмірі 7 відсотків усім секретарям.

4. Вияснити належно провал стипендійного фонду в Канаді. Справа цього фонду була дуже розреклямована на „Свободою", було багато ним зацікавлених, і недостатнє вияснення шкодить Союзові.

5. Побільшити стипендійний фонд УНСоюзу.

6. Побажання, щоб 27-ма Конвенція була діловою і конструктивною. Отже, треба обмежити дискусії над маловажними справами.

За Управу Округи
Емануїл Притула
голова
Михайло Хома
секретар

Пропозиції на 27-му Конвенцію УНСоюзу

1. Діючі секретарі Відділів повинні з уряду бути делеґатами на кожній Конвенції УНСоюзу.

Пояснення:

а) секретар був вибраний членами Відділу для тяжкої і відповідальної праці і має їхнє довір'я.

б) секретар має найкращий досвід з праці в терені і повинен брати активну участь в Конвенції, піддаючи внески на користь для установи зміни.

в) секретар, який має після Конвенції ще більше працювати й вводити в життя рішення Конвенції — повинен знати з першого джерела схвалення й настрої конвенційних нарад.

2) Якщо Відділ має право мати більше делеґатів, тоді другим і дальшими делеґатами можуть бути тільки активні члени Відділу, згідно

(Закінчення на стор. 3-ій)

СИНОД ЄПИСКОПАТУ УКЦ

(1)

ПЕРША СЕСІЯ — 29. IX. 1969

Після пропам'ятних торжеств посвячення собору св. Софії (27 і 28 вересня 1969), в яких взяв участь увесь наш Єпископат, а також прибув св. Отець і приніс мощі св. Климента Папи, та понад 5.000 українських вірних з усіх поселень на цілій земській кулі, зараз на слідуючий день відбулося відкриття синоду.

Він почався в понеділок 29 вересня 1969 р. в год. 9-ій ранку. Молебень до Святого Духа відправив Блаж. Верх. Архиєпископ в присутності всіх Владик. По св. Євангелію Верх. Архиєпископ сказав коротке слово на слова св. Євангелії: „Ідіть, навчайте всі народи". — „На синоді, — казав Блаженніший, — маємо застановитися, що нам, пастирям і провідникам, в нинішніх часах треба робити, щоб якнайліпше виконати завдання серед наших вірних, у нашій Церкві, завдання, які на нас поклав Ісус Христос . . . В наших нарадах стоїмо на засадах Патріяршого устрою нашої Церкви" . . .

Після молебню зроблено спільну знімку.

Зараз після того розпочалися наради у великій викладовій авлі Українського Католицького Університету. По молитві Блаженніший попросив до Президії Синоду Митр. Кир Максима (Митроп. Кир Амврозія не було). Архиєп. Кир Івана і Архиєп. Кир Гавриїла. На секретаря попрохав Єп. Кир Ніля, а йому до помочі Кир Андрія Сапеляка і Кир Івана Прашка.

В Синоді взяли участь:

Блаж. Верховний Архиєпископ, Ем. Кардинал Кир Йосиф, Митрополит Київсько-Галицький; ВПреосвященніший Кир Максим Германюк, Вінніпеґський Митрополит; ВПреосв. Кир Іван Бучко, Левкадський Архиєп., Ап. Візитатор для Українців у Західній Европі; ВПреосв. Кир Гавриїл Букатко, Білгородський Архиєпископ і Ап. Адміністратор для Крижевацької єпархії; Преосв. Кир Ніль Саварин, Едмонтонський Єпископ; Преосв. Кир Василь Гопко, Єп. Міділенський з Пряшівщини; Преосв. Кир Ізидор Борецький, Торонтонський Єпископ; Преосв. Кир Андрій Роборецький, Саскатунський Єпископ; Преосв. Кир Йосиф Шмондюк, Стемфордський Єпископ; Преосв. Кир Ярослав Ґабро, Чикаґський Єпископ, Преосв. Кир Іван Прашко, Ап. Екзарх для Українців в Австралії і Новій Зеляндії; Преосв. Кир Платон Корниляк, Ап. Екзарх для українців у Німеччині; Преосв. Кир Володимир Маланчук, Ап. Екзарх для українців у Франції; Преосв. Кир Йосиф Мартинець, Ап. Екзарх для українців у Бразилії; Преосв. Кир Андрій Сапеляк, Ап. Екзарх для українців в Арґентіні; Преосв. Кир Августин Горняк, Ап. Езарх для українців в Англії; Преосв. Кир Йоаким Сеґеді, Єп. Помічник Крижевацький.

Блаж. Верх. Архиєпископ коротко представив дуже тяжке положення цілої нашої Церкви: справа Пряшівської єпархії, наші вірні в Польщі, створення окремої митрополії в ЗСА, а найважніше, — це жорстоке переслідування нашої Церкви на Рідних Землях; від довшого часу це нова хвиля посиленого переслідування.

В тому місці Преосв. Єп. Кир Ізидор зреферував пильну справу: в останніх днях священики і вірні мали наради, прийняли деякі заключення і бажають предложити перед нашим Синодом свої побажання та рішення.

Рішено, щоб представники священиків і вірних (група з 6 чи більше осіб) приготовили свої побажання на письмі, щоб у середу о год. 11-ій прийшли на Синод та їх висказали (15 голосів за тим, а 2 — проти).

Рівнож повідомлено, що наші паломники, особливо з Торонта, уряджують сьогодні бенкет і запрошують всіх Владик.

Після того приступлено до порядку нарад:

1. Устрій нашої Церкви з узглядненням постанов, прийнятих на попередніх засіданнях, і здійснення Декретів, II Ватиканського Собору. (Реферують: Верх. Архиєп. Кир Йосиф і Єп. Кир Володимир).

2. Прийняття Університету як власности Синодом Єпископів. (Реферує Верх. Архиєп. Кир Йосиф).

3. Видання св. Письма. (Реферує Верх. Архиєп. Кир Йосиф).

4. Скорочення і переклад Требника. (Реферує Єп. Кир Ніль).

5. Переклад св. Літургії і Часослова. Літургійні видання. (Реферує Архиєп. Кир Іван).

6. Свята і пости. (Реферують: Митр. Кир Максим і Єп. Кир Іван).

7. Плян діялогу з православними, протестантами і сектантами, „комунікаціо ін сакріс". (Реферують: Митр. Кир Максим і Єп. Кир Платон).

8. Перехід на латинський обряд і відчуження від свого. (Реферують: Митр. Кир Амврозій і Єп. Кир Ярослав).

9. Священичі покликання і семінарії. (Реферують: Єп. Кир Андрій Сапеляк і Єп. Кир Августин).

10 Жонатий клир. (Реферують: Архиєп. Кир Гавриїл і Єп. Кир Іван).

11. Апостольство мирян. (Реферують: Єп. Кир Андрій Сапеляк і Єп. Кир Мартинець).

12. Церква в потребі: (Реферують: Верх. Архиєп. Кир Йосиф і Єп. Кир Андрій Сапеляк).

13. Молодь. (Реферують Кир Йосиф Шмондюк і Єп. Кир Йосиф Мартинець).

14. Виконання заряджень „Екклезіс санкте". (Реферує Митр. Кир Максим).

15. Канонізація українських святих. (Реферує Архиєп. Кир Іван).

16. Священича і єпископська ноша. (Реферують: Єп. Кир Іван і Єп. Кир Платон).

17. Архиєратикон. (Реферує Верх. Архиєп. Кир Йосиф.)

18. Св. Миро. (Реферує Єп. Кир Володимир).

19. Церковний суд — II інстанція. (Реферують Архиєп. Кир Іван і Архиєп. Кир Гавриїл).

20. Богословські курси для кандидатів до праці на Сході. (Реферують: Єп. Кир Іван і Єп. Кир Платон).

21. Мішані подружжя.

22. Матеріяльне забезпечення духовенства.

23. Проповідництво і журналістика.

24. Підручники для шкіл.

1. Устрій нашої Церкви з узглядненням постанов, прийнятих на попередніх засіданях, і здійснення декретів II Ватиканського Собору

Преосв. Кир Володимир зреферував. Блаж. Верх. Архиєп. Кир Йосиф і Митр. Кир Максим додали основні завваги. Забирали голос: Кир Августин, Кир Андрій Сапеляк, Кир Гавриїл, Кир Іван Прашко, Кир Василь.

Для випрацювання пропозиції в тій справі вибрано комісію в складі: Митроп. Кир Максим, Єп. Кир Андрій Сапеляк і Єп. Кир Іван Прашко. На тім молитвою закінчено першу сесію Синоду.

(Далі буде)

КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. МЕТА: 2.500 НОВИХ ЧЛЕНІВ; ДОСІ ЗДОБУТО — 2.221 ДО ДОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ БРАКУЄ — 279 ЧЛЕНІВ. КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ! ВАША КОНВЕНЦІЙНА ПОВИННІСТЬ — ЩОНАЙМЕНШЕ 10 НОВИХ ЧЛЕНІВ!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ СОЮЗ
конвенційні проєкти і пропозиції

(Закінчення зі стор. 2-ої)

з ухвалами Конвенції з 1962 року.

Пояснення:

а) активним членом вважається той, який між конвенціями цікавився життям Відділу й Союзу (поза плаченням вкладки) і приєднав для Союзу поважне число нових членів.

б) ніяк не можна вибирати делеґатами „номінальних" членів зі сумою нижчою як 1.000 дол. і членів, які не приєднали між каденціями щонайменше 10 членів.

3) На керівні пости Союзу вибирати на Конвенції фахових забезпеченевих працівників з організаторськими здібностями, які зуміли б Союз оборонити перед конкуренцією комерційних забезпеченевих компаній.

Пояснення:

а) молоді члени нашої спільноти рідко забезпечуються в УНСоюзі, а якщо забезпечуються, то на маленьку суму, і звичайно з якогось обов'язку, а не з переконання.

Евстахія Мілянич
секретар 450 Пластов. Відд. УНС в Ню Йорку.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

УСПІХ УКРАЇНСЬКОГО ІНЖЕНЕРА

Інж. Станіслав Роспутько із Філядельфії закінчив студії на унів. Вілланова у 1965-му р. і від трьох років працює в інженерній фірмі Говард, Нідлес, Таммен і Берґендорф у Філядельфії.

28-літній інж. Роспутько, це одинокий українець, що ставився у Філядельфії до виборів в листопаді м. р. як констебл, і виграв їх. Користаючи з його знання португальської мови, фірма висилає його на деякий час в бизнесових справах до Сан Павльо в Бразилії.

ВІДБУДЕТЬСЯ ЗУСТРІЧ ГІМНАЗИСТІВ З РОЗЕНГАЙМУ

Глен Спей. — На Оселі Українського Робітничого Союзу в Глен Спей відбудеться 23-24 травня зустріч колишніх викладачів і студентів гімназії у Розенгаймі і в Стефанкірхені. Ініціятивний Комітет запрошує всіх їх прибути з родинами для товариської зустрічі й утримання знайомств та зв'язків.

ПАНЕЛЬ „НАРКОМАНІЯ" В ОШАВІ

Заходами місцевого Осередку СУМ та в порозумінні зі всіми О.У.В.Ф. та цілою українською громадою Ошави, в неділю, 5-го квітня ц. р. в укр. домі „Дніпро" відбувся панель на тему: „Наркоманія".

Заінтересування нашого громадянства, а особливо молоді, було велике. Простора заля дому „Дніпро" вже на півгодини перед початком була повністю заповнена, а пізніше деяка частина людей мусіла вернутися із-за браку місця. Коло чотирьох сотень людей з увагою прислухувалися цікавому обговоренню та дискусії про найбільшу небезпеку модерного суспільства, а головно молоді під сучасну пору, а саме про наркотики, галюциногени та інші шкідливі медикаменти.

Зорганізуванням цього панелю зайнявся голова місцевого Осередку СУМ — д-р М. Остафійчук, котрий також був його учасником як лікар. Крім нього взяли участь ще такі професіоналісти: мґр. Святослав Лівак, як психолог управи шкільництва у Скарборо, Михайло Ліско, як учитель та директор місцевої католицької школи, а далі головний інспектор місцевої поліційної станиці Джон Павел, котрий є експертом від наркотиків, і Степан Зубкевич, як адвокат-правник. Предсідником був всім знаний та високо цінений суддя Михайло Стар.

Не дивно, що під таким керівництвом панель випав незвичайно добре і був на високому рівні. Відбувався він у двох мовах: українській та англійській.

Відкрив його дост. суддя М. Стар коротким словом з представленням всіх панелістів та поданням програми.

Першого до слова попросив д-ра М. Остафійчука, котрий подав вичерпуючі відомості про найголовніші накотики, галюциногени, стимулянти та інші шкідливі медикаменти, про їхню дію на людський організм та про злощасні наслідки налогу до них.

Мґр. С. Лівак з'ясував всякі психічні наслідки вживання наркотиків, головно серед шкільної молоді та студентства та закликав до повного освідомлення нашого суспільства про наркоманію. Він вказав на неґативний підхід до цього питання зі сторони преси, радія та телевізії.

М. Ліско доповідав про проблеми вживання різних медикаментів серед шкільної молоді, про застрашуючий стан у школах Ню Йорку та подав кілька порад родичам та молоді.

Інспектор Дж. Павел розказав про наслідки вживання, про злочинність, кримінальстику та самогубства налоговців та про стан в самій Ошаві.

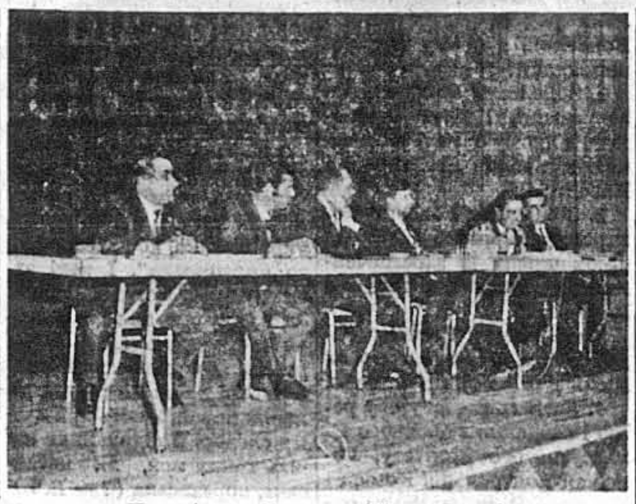
Адвокат С. Зубкевич представив справу теперішнього законодавства та судівництва відносно наркотиків, їх торгівців та налоговців.

Після доповідей відбулася дискусія, в якій взяло участь яких десять осіб. На питання про пляновану підривну ролю комунізму при розповсюджуваня наркотиків, головно в Північній Америці, панеліст був повністю згідний.

Кожний панеліст звертався до молоді бути все на осторозі перед наркотиками та медикаментами, не піддаватися ніяким намовам та при кожній нагоді і викривати винних, хто старається розповсюджувати це загальне соціяльне лихо.

На кінець д-р М. Стафійчук подякував предсідникові та панелістам за їх участь та прекрасну підготовку і всім присутнім, а головно молоді, що так громадно прибули, бо в тих двох годинах панелю багато інтересного почули та навчилися.

Сподіваємося, що з Ошави візьмуть приклад всі інші наші громади Америки та Канади та наші професіоналісти і організують в себе подібні панелі чи доповіді, головно для нашої молоді, бо це тепер пекуча справа і дуже на часі. Стараймося за всяку ціну, всіми можливими способами, зберегти нашу молодь!

Панелісти „Наркоманії" в Ошаві

Приявні на панелю „Наркоманії" в Ошаві

Великдень в Українському Селі в Ґлен Спей, Н. Й.

Перший традиційний Великдень в Українському Селі в Глен Спей Н. Й., відбувся в присутності півтори тисячі людей в новозбудованій церкві св. Володимира.

Великдень звеличав своєю присутністю Високопреосвященний Владика Кир Йосиф, Єпископ Стемфорду, та взяв участь у всіх великодніх Богослуженнях разом з Впреп. та Всечес. отцями Павлом Малюґою, ЧНІ., протоігуменом з Вінніпеґу, канцлером консисторії монсеньйором Емілієм Монастирським і Впр. отцем д-р Михайлом Гринчишином, ЧНІ, ігуменом та місцевим парохом.

Архиєрейську Божественну Літургію відслужив Впреосвящ. Владика Кир Йосиф та виголосив високопатріотичну проповідь.

В часі Літургії співав Хор Церкви св. І. Хрестителя з Нюарку, Н. Дж., під диригу. М. Добоша.

Незабутнє враження зробило на присутніх свячення пасок біля церкви, що його довершив сам Впреосвящ. Владика в асисті Впреп. о. д-ра Михайла Гринчишина.

По відправах в церкві, в присутності поверх 600 учасників, відбулося спільне великоднє снідання, у двох приміщеннях, на оселі УРСоюзу „Верховина" та в ресторані „Глен Спа". На обох сніданках був Владика Кир Йосиф, який ділився з усіма традиційним свяченим яйцем, складаючи при тому свої великодні побажання учасникам сніданку та всім мешканцям Українського Села та мешканцям оселі „Верховина".

Після спільного сніданку, молодь з Нюарку, згуртована в Пласті та СУМА в чудових українських народних та гуцульських строях, в числі 100 дівчат, вивела наші традиційні гаґілки, біля церкви.

Перший в історії Українського Села Великдень викликав піднесення та радість всіх учасників, а подив чужинців, які помістили у своїй пресі обширні нотатки.

М. К.

СОВЄТСЬКА МОРСЬКА ФЛЬОТА ПЕРЕВОДИТЬ маневри на Середземному морі. Недавно вона переводила великі маневри між Ісляндією і Шотляндією. Контр-адмірал Василій Голіцин, морський атташе в совєтській амбасаді в Римі, заявив, що „совєтські воєнні кораблі переводять такі самі вправи, як їх переводять кораблі всіх інших країн на всіх інших морях". Італія найбільш стурбована зростом совєтської морської фльоти на Середземному морі. Літаки й стежні кораблі з Шостої американської фльоти на Середземному морі стежать за рухами совєтських воєнних кораблів.

Американська газета вирізнила Я. Гніздовського і В. Панчака

Ню Йорк. — Американська мистецька газета „Парк Іст", що виходить у Ню Йорку та часто дає огляди мистецьких ґалерій, нових літературних видань, вистав тощо, у числі з 23 квітня 1970 року надрукувала огляд найновішої групової виставки мистців, членів товариства „Еквіти Груп". Це товариство має в Ню Йорку власну домівку і в ній ґалерію, до якої потрапити дуже важко. У відгуку-рецензії, підписаній ініціялами Г. Д. Л. під наг. „Мистецька Ґрупа Еквіти" названо лише 9 мистців з усіх 20, що тоді виставлялися. Особливу увагу автор рецензії звернув на бронзову скульптуру „Відкриття" Естелли Ґудман. З-поміж мистців - малярів виділено кілька творів, у тому відомих українських мистців двох поколінь: Василя Панчака — представника найстаршої ґенерації, який прибув до Америки малим хлопцем ще задовго до другої світової війни, і Якова Гніздовського, який прибув до ЗСА по другій світовій війні, і творчість якого знайшла вже світовий відгук та розголос. Про твір Гніздовського сказано, що його „Мандрівний жид" це студія рослини, з чудовим тлом — залісненим пейзажем; про образ В. Панчака „Вересень" — що він виконаний особливою технікою, яка викликає подив, та що його „кольористика надзвичайна".

БІЛЬШІСТЬ НАСЕЛЕННЯ ЦІЄЇ КРАЇНИ домагається молитви в публічних школах, як це видко з правиборів у стейті Тексас. Там про номінацію на кандидатів на федерального сенатора старалися демократи: теперішній сенатор Ралф В. Ярборо та мільйонер Ллойд М. Бентсен. Сенатор Ярборо не здобув номінації тому, що, як сам це оцінює, він голосував у Сенаті проти внеску небіжчика сенатора республіканця Еверетта МекКінлі Діркcена, щоб у публічних школах можна було молитися перед початком навчання.

Ділимося болючою вісткою, що дня 9-го березня 1970 р. по короткій недузі, відійшов у Вічність

св. п.
СТЕПАН ЗАПЛАТИНСЬКИЙ

поручник УСС і власник меблевого складу в Чикаґо, уроджений 7-го січня 1897 р. в селі Добрівляни, повіт Стрий.

ПОХОРОН відбувся дня 12-го березня 1970 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чикаґо, Ілл.

СТАНИЦЯ БРАТСТВА УСС в ЧИКАҐО

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
МАМЦІ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ

бл. п.
КЛИМЕНТИНИ МИГАЛЬ

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в церкві
в НЕДІЛЮ, 17 ТРАВНЯ 1970 р. о год. 11-ій рано
ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ — Дірборн Гайтс і СВ. МИХАЇЛА — Дірборн
а по полудні о год. 3-ій
ПАНАХИДА
на цвинтарі СВЯТОГО ГРОБУ — Савтфілд
НА МОГИЛАХ НАШИХ НАЙДОРОЖЧИХ РОДИЧІВ

бл. п. п.
о. ВАСИЛЯ і КЛИМЕНТИНИ МИГАЛЬ

Рідню, Приятелів і Знайомих про згадку Покійних в Своїх Молитвах просять
ДІТИ, ВНУКИ і ПРАВНУКИ

ЗА СПОКІЙ ДУШІ

бл. п. Стефанії Кушнір

доньки о. Едварда і Климентини Кушнірів, народженої 1887 р. в с. Сторона, Зах. Україна, спочилої 3 квітня 1970 р. в Бірмінґем, Н. Й.
буде відслужена
в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІД ЇЇ СМЕРТИ
БОЖЕСТВЕННА СВ. ЛІТУРГІЯ
в церкві
РІЗДВА ПРЕЧ. ДІВИ в НЮ БРУНСВІК, Н. Дж.
в СЕРЕДУ, 13 ТРАВНЯ 1970 р. о год. 9-ій ранку
Приятелів і Знайомих Спочилої просить про ласкаві молитви.

РОДИНА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
світлої пам'яті

Володимира Івановича Кедровського

склали пожертви на
УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ АКАДЕМІЮ НАУК у США:

Антін і Ольга ЛУЦЬКІВ, Мд.	$20.00
Д-р Вільям БОРАК, Н. Й.	$10.00
Дмитро КОРБУТЯК, Мд.	$10.00
Катерина ДЕНИСЕНКО, Вашинґтон	$15.00
Гелен НЕСЛЕР, Ню Джерзі	$25.00
Омелян РЕВЮК, Н. Й.	$25.00
о. В. КЛОДНИЦЬКИЙ, Ню Джерзі	$10.00
Rutgers Preparatory School, Somerset, N.J.	$25.00

УВАН у США

Софія Куца очолила Окружний Комітет Відділів УНС Торонта

(Закінчення зі сторінки 1-ої)

програму нарад, після чого обрано Президію зборів в складі: д-р Корнел Вацук— голова, Осип Торищак — заступник та Іван Мельник — секретар. Звіти Управи та Контрольної Комісії, за яку звітував мґр. Євген Мастикаш, були опісля предметом майже двогодинної дискусії, після якої Управі схвалено абсолюторію та вибрано нову Управу в складі: пані Софія Куца — голова, Василь Шаран і Онуфрій Максимів — заступники голови, Всеволод Піньковський — секретар, Степан Вовк — касир і Микола Хомин та Юрій Спольський — члени Управи. До Контрольної Комісії були обрані: мґр. Євген Мастикаш, мґр. Василь Верига, Іван Мельник, Яків Бурій та Михайло Шіпош. Збори вітав відомий союзовий діяч з Піттсбурґа п. Карло Сачко.

Після вичерпання порядку нарад, заст. гол. предсідника Богдан Зорич виголосив доповідь про розвиток і стан УНСоюзу в Канаді та про справи і проблеми, що будуть на порядку недалекої 27-ої Конвенції УНСоюзу, яка відбудеться в Клівленді впродовж наступного тижня. Його виясненння опісля продовжував приявний на нарадах делеґат з Гемілтону інж. Микола Плавюк. Після обширної дискусії, збори схвалили ряд пропозицій 27-ій Конвенції, в цьому такі рекомендації:

1. Збільшити Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу, в якому були б забезпечені два місця для членів з Канади;

2. Збільшити Головну Контрольну Комісію УНС до сімох членів із забезпеченням два місця для членів з Канади;

3. Збільшити Головну Раду із забезпеченням трьох місць для членів з Канади.

4. Устійнити статутову ролю і завдання Головного Екзекутивного Комітету, Головної Контрольної Комісії і Головної Ради, як трьох окремих, а не одної одиниць, а не одного спільного Головного Уряду;

5. Признати членам з Канади право делеґувати своїх представників до керівних органів УНСоюзу;

6. Всі канадійські члени Екзекутиви, Контрольної Комісії і Ради повинні становити Канадійський Уряд УНСоюзу, завданням якого було б дбати про розбудову УНСоюзу в Канаді, намічувати пляни праці та способи їх здійснювання.

Українська парафіяльна школа в Джерзі Ситі відзначила своє 20-річчя

(Закінчення зі стор 1-ої)

співання американського і українського національних гимнів, що їх заінтонував Василь Ґела, і спільної молитви, яку провів о. парох Антін Борса, з привітом виступила голова Батьківського Гуртка Мері Фін, подякувавши за співпрацю українським і американським гостям для добра школи, в навчальній програмі якої загальні знання поєднуються з вивченням української мови та релігії. Майстром церемонії був активний громадянин працівник бібліотеки в Стейтову коледжі мґр. Іван Лучечко, який заповідав програму двома мовами. Він представив молодого сенатора стейту Ню Джерзі п. Ґваріні, котрий тепер кандидує до Сенату і який підкреслив вагу рідного шкільництва та висловив радість з перебування на такому товариському „Українському Вечорі".

Після щедрої вечері з багатьох українських страв, відбулась концертова програма, всі точки якої нагороджували зібрані, в тому понад 100 дітей та молоді, щирими оплесками вдячности. Виступав запрошений з Ню Йорку Танцювальний Ансамбль СУМА „Верховинці", під керівництвом хореографа Олега Ґензи, до складу якого входили 18 дівчат і 7 хлопців у різних стилевих народних строях, та чотириособова оркестра. Найбільше оплесків викликала танцювальна сцена „Привіт" з вишиваними рушниками, весела „Тропотянка" та у фіналі вогнистий „Гопак". У програмі виступив співак-бандурист маестро Роман Левицький з піснями Ігоря Шамо та народними. Після розиграшу льотерії ще довго тривала забава під звуки оркестри „ОГО" Осипа Головацького, яка виконувала українські й американські танцювальні мелодії.

ЩО СЛІД ЗБЕРІГАТИ В НАШИХ МУЗЕЯХ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Дуже „яскравий" у неґативному розумінні матеріял згадано у „Віснику" дітройтського музею: 12 тисяч книжок д-ра Юрка Бахура, більшість яких теж не має нічого спільного з українськими справами. Ось що про неї сказано: „Передана бібліотека має головно науковий характер, вона й на різних мовах світу і в ній багата українїстика, хоч здебільшого англомовна". І далі зазначено: „Сьогодні українські науковці для доповнення своїх праць (? — В.Ч.) мають до диспозиції сотні й тисячі томів до різних ділянок науки, мають при цьому словарі й підручники навіть таких мов, як китайська, кореанська (? — В.Ч.), арабська, ізраїлітська (? — В.Ч.), поруч таких, як грецька, італійська, латинська, еспанська, їх сотні на 28 мовах". Звичайно, нам приємно, що д-р Юрко Бахур хотів своїм даром „звеличити українську науку", як це відзначено у „Віснику", але можна собі уявити, скільки місця в приміщенні музею зайняли ці здебільшого непотрібні 12 тисяч томів! І для цього музею, і для цього багатого книгозбору було б більше користи, якби він був, наприклад, у Конґресовій бібліотеці в Вашинґтоні, а на полицях українського музею в Дітройті стояли чи лежали українські видання, яким загрожує загибель у недалекому майбутньому.

З огляду на сказане можна висловити побажання, щоб кожен музей уклав для себе відповідний до його профілю правильник і ним керувався у доборі матеріялів та книжок (книжки в одному-двох примірниках, а не в десятках чи й у більшій кількості, як це маємо у тому ж таки дітройтському музеї, бо музей не комора для непроданих видань). Мені невідомо, чи були десь колись якісь наради українських музейних працівників та тих, хто сприяє їхній роботі, але якщо ні, то було б бажано таку нараду скликати, а на тій нараді обміркувати всю сукупість проблем, що їх висуває наша дійсність, втілювана в роботі музеїв. Бажано було б, щоб на цю мою все таки нефахову статтю відгукнулись і в „Свободі" працівники наших музеїв.

І ще одне. Через те, що бюлетені музеїв — це теж свого роду музейні пам'ятки, що їх у майбутньому можуть читати дослідники, то треба, щоб вони були укладані й редаґовані по-людському. Якщо бюлетень Бібліотеки ім. С. Петлюри з цього погляду більш-менш задовольняє (є мовні неправильності: „бібліотекою одержані книжки", „по збірковим листам"), то „Вісник" дітройтського музею — малописьменне видання. Це якась мішанина української й англійської мов, при чому українська — це справжня каліч. У ньому ж на обкладинці написано: „видання V", хоч тут мало бути „число 5", а всередині навіть не відмінюють українських прізвищ: „Миколі Кошів", „Леву Нахвостач", „Томі Винничук" тощо. Хіба в Дітройті так трудно знайти людину, що зредаґувала б цей невеличкий текст?

Округа УНС в Чикаґо дальше першуном конвенційної кампанії

(Закінчення зі стор 1-ої)

добрим додатком. Є ними:
Іван Петруцьо — 14 членів,
д-р Атанас Слюсарчук — 13,
Василь Подубинський — 13,
Анна Ґарас — 12,
Анна Бурій — 11,
Іван Вельґан — 11,
Марія Шпікула — 10,
Дмитро Попадинець — 10,
Михайло Малинівський — 10.

До конвенції ще тільки один тиждень. Треба сподіватися, що всі делеґати, які досі не придбали своєї десятки, зроблять це негайно й привезуть членські аплікації на конвенцію, щоб за них одержати мистецьку ювілейну відзнаку УНСоюзу в 3-ох медалях: бронзі за 10 членів, в сріблі за 25 і в золоті за 50 членів, здобутих впродовж цілого минулого, ювілейного року та цієї конвенційної кампанії.

Пластова Станиця в Ню Йорку влаштувала Великодній Ярмарок

У Вербну Неділю, 19-го квітня 1970 р. відбувся заходом Коша Пластунок Пластової Станиці в Ню Йорку у Пластовому Домі при 144 Другій евню традиційний Великодній Ярмарок, що його приготовили і перевели 2-ий, 18-ий і 30-ий Курені УПЮ. На гарно прикрашених столиках були розложені писанки, крашанки, зайчики, святочні листівки, мініятюрні кошички з малюсенькими крашанками з цукру, різні дрібні предмети домашнього вжитку, як подущинки на шпильки, декоративні коробочки тощо, все те у вигляді зайчиків, курчаток і рибок та всілякі цяцьки. Був також буфет з кавою і знаменитим печивом домашнього виробу. А все це зробили пластунки, які влаштували цей ярмарок. Його відвідало численно громадянство, головно батьки і симпатики Пластової Молоді, які впродовж декількох годин викупили все дочиста. Ярмарок, який мав тривати до 2-ої після полудня, скінчився вже зараз після год. 12-ої вполудні. А це свідчить вимовно не тільки про велику симпатію, якою втішається серед громадянства пластова молодь та її організація, але також про добірну якість всього виставленого на продаж. При цьому слід мати на увазі передусім чималe виховне значення цього роду підприємств для молоді, яка їх влаштовує.

О. К.

ТАРЗАН, Ч. 6333. Обід — і поміч з Момбузі

Тарзан є першим мужчиною, що його медсестра Наомі не може здобути — своєю усмішкою! Він присмирив її!

О, так! Вона дуже гарна, але Тарзан не є бабієм! Обід готов, мій пане! Тарзане, дивись! Два банани з Момбузі!